

Chương 5

Cho Phép Tôi Yêu Ngày Gần Em

Thấy Viêm Lăng không thể chịu, Tuấn Úc Nam lấy chìa khóa ra khỏi hộp, cầm tay Viêm Lăng, nhẹ nhàng đeo chìa khóa cho cô.

Viêm Lăng giật mình hoảng hốt, cúi đầu nhìn chìa khóa đang đặt vào ngón tay mình. Cô bất nhiên thu tay lại, làm bàn tay Tuấn Úc Nam chĩa vào trong không trung. Anh nhìn ngón tay mình trống rỗng, cô đã cuộn tay thành nắm đấm, giấu bên hông.

Tuấn Úc Nam bắt gặp ánh mắt của cô.

Thấy cặp lông mày nhíu chặt và đôi mắt sâu không thể đoán được, trong lòng Viêm Lăng xuất hiện nỗi sợ hãi, giọng nói của cô trở nên gấp gáp: “Em...”

Chuyện gì cũng không thể đoán được, cô chỉ duy nhất có thể xác định, có lẽ chính là câu trả lời của cô mà anh đang chờ đợi, “Cho em...” Viêm Lăng cảm thấy môi, ngón tay, ngón tay, ngón tay. “... thì hình như thật đáng.”

Nửa tháng sau, Viêm Lăng đón trận tuyết đầu tiên khi cô vẫn còn, cảm thấy chính thức bước vào mùa đông lạnh giá.

Hôm tuyết rơi là thứ Hai. Tiểu Chu và Lưu Tuân, CFO của Tập đoàn tuyên bố về hưu trở về quê hương, Châu Trình cũng bắt đầu làm CFO mới.

Qua cửa kính của phòng họp, Viêm Lăng có thể nhìn thấy một màu trắng phủ kín các tòa nhà, cảm giác như rơi vào một thế giới khác. Bên ngoài, nhiệt độ giảm xuống dưới không điểm, bên trong các tòa nhà cao tầng vẫn giữ hai mức độ ấm áp.

Sau khi Tuấn Úc Nam tích thân công bố tên của giám đốc tài chính mới, Viêm Lăng vô thức nhắm mắt lại phía Châu Trình đi đi.

Châu Trình mặc bộ quần áo lịch sự, không thích hợp với ngày tuyết rơi giá lạnh, nhưng vào giây phút này, trên gương mặt anh là sự hạnh phúc hiếm thấy.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Châu Trình đứng ở cuối phòng họp chúc mừng các đồng nghiệp. Viêm Lăng cũng đứng lên đi về phía anh. Cô đang chúc mừng thì Tiểu Thanh bước vào phòng họp của Châu Trình.

“Chúc mừng anh!” Tiểu Thanh nói.

Châu Trình nhìn Tiểu Thanh, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào cô. “Cảm ơn em!”

Chỉ trong tích tắc, Tuấn Úc Nam cũng bước vào phòng họp, nhanh chóng đi vào phòng họp, quay lưng lại, đi thẳng ra cửa phòng họp, nhanh chóng đi

nh ch thang máy. Tr c c a thang máy có m y ng i, Viêm L ng b t giác d ng l i.

T ng Úc Nam, th ký Lý và hai giám c ang ng i thang máy. Th ký Lý là ng i phát hi n ra Viêm L ng u tiên, anh ta cúi u chào: “Viêm ti u th !”

Th ký Lý v a d t l i, T ng Úc Nam l p t c quay l i.

Viêm L ng g p T ng Úc Nam n i công c ng không d i m t l n, nh ng th y anh khách sáo g t u chào cô b ng thái xa l , Viêm L ng th y không quen. Khi vào thang máy, s c m t cô r .

Viêm L ng c ép b n thân coi T ng Úc Nam nh không t n t i. ang ng ng u nhìn b ng i n t báo hi u s t ng nh p nháy, i n tho i c a cô b ng rung lên.

Viêm L ng l y di ng ra xem. Cô ngâ ng i khi th y s i n tho i g i tin nh n cho cô. ó là s c a T ng Úc Nam, ng i ang ng trong thang máy v i cô.

Viêm L ng ch t d quay vào m t góc, ch c ch n không ai nhìn th y m i m tin nh n: “Tr a nay anh có vi c t xu t nên không th n c m cùng em.”

Viêm L ng ng m ngh , nh nh n l i: “ c”, không ng T ng Úc Nam nhanh h n cô, g i thêm m t tin nh n: “C u ta c th ng ch c, em nên m ng cho c u ta m i ph i! Sao em có v không vui v y?”

Viêm L ng kinh ng c.

Trong su t cu c h p, T ng Úc Nam không h a m t v phía cô. Tan h p, anh c ng là ng i r i kh i phòng h i ngh u tiên. Gi nào phút nào, con m t nào c a anh th y cô không vui?

Viêm L ng a tay lên s m t, ngh mãi c ng không hi u u của tai nheo g i. Cu i cùng, cô không tr l i tin nh n c a T ng Úc Nam mà b i n tho i vào túi xách.

Thang máy d ng m t t ng nào ó, hai giám c i ra. Trong thang máy ch còn l i T ng Úc Nam, th ký Lý và Viêm L ng. n t ng sáu m i t , T ng Úc Nam c ng c ng chu n b b c ra. Th ký Lý ng ch ch tr c m t Viêm L ng, i ra tr c. Viêm L ng l i l i n a b c, nh ng l i cho T ng Úc Nam.

T ng Úc Nam ti n v c a thang máy. Khi i qua Viêm L ng anh t nhi n gi tay ôm eo cô. Viêm L ng gi t mình, l p t c quay u, không ng ôi môi cô v a v n ch m vào môi T ng Úc Nam. Cô ho ng h t l i l i.

T t c nh ng chuy n ó ch di n ra trong hai giây. Viêm L ng v n ch a nh th n, T ng Úc Nam m m c i hài lòng. Sau ó anh ch nh l i c áo, l y l i v m t v c m r i r i kh i thang máy.

Viêm L ng ngậy ng c nhìn c a thang máy óng l i. n lúc này cô m i có ph n ng, a tay lên môi, phì c i.

C bu i sáng Viêm L ng không b n vi c, cô quy t nh r i kh i v n phòng, lên t ng th ng hít th không khí trong lành, nh ng lên n t ng trên cùng, Viêm L ng m i phát hi n, do có tr n tuy t l n, b o v ã khóa cánh c a i ra sân th ng. Cô ng i xu ng b c c u thang, trong lòng r i b i.

Viêm L ng ngh T ng Úc Nam cho cô m t tháng, vì cô ngh kho ng th i gian ó cô cân nh c k càng. Ai ng th i gian th m thoát trôi qua, ch p m t ã n a tháng, ch còn cách th i h n ch a n m i l m ngày. Tr c ó, ã vô s l n cô th m dò T ng Úc Nam, c ng ch vì mu n anh cho cô m t c m giác an toàn. Tuy nhiên, hôn nhân chính là th Viêm L ng c m th y thi u c m giác an toàn nh t.

Trong n a tháng qua, cô ã suy ngh k ch a? T t nhiên là ch a, b i cô dành toàn b th i gian cho công vi c. Cô và T ng Úc Nam u b n r n, anh không h i, cô c ng không tâm n v n ó.

Viêm L ng nh nhân c h i này suy ngh nghiêm túc v l i ngh c a T ng Úc Nam thì đi ng c a cô b ng chuông.

Gi ng ng i tr lý vang lên u máy bên kia: “V n b n phê chu n d c m ph m ã có r i. Phòng Thi t k v a g i t i hai b n thi t k m u.”

Viêm L ng th dài. “Tôi s v ngay!” Nói xong, cô t t máy, hai tay v nh lên m tr i ng d y.

Khi quay v phòng, Viêm L ng l y l i v nghiêm túc c a m t ng i ch bi t n công vi c, nh ng th khác b l i h t phía sau. “B n thi t k âu r i?”

Tr lý thi t k i v n phòng t bao gi , giao b n thi t k cho Viêm L ng. Cô v a c i áo khoác ngoài, v t lên sofa v a xem b n v . “B n l p th ã có ch a?”

Tr lý thi t k a m t chi c a cho Viêm L ng. “ trong này r i !”

“ c, bây gi chúng ta n phòng h p.” Viêm L ng nói xong, l p t c i ra c a. V a i cô v a d n dò tr lý: “G i ng i ch nh máy chi u phòng h p i!”

C nh v y, Viêm L ng l i làm ngày làm êm su t m t tu n li n. Cô ti u t y i trông th y. Tuy nhiên, cô khá hài lòng v i k t qu công vi c.

M t gi sáng, Viêm L ng m c chi c áo khoác dày, c quàng kh n len to s r i công ty. Cô nh m i các ng nghi p i n khuya. C ám ng i xu ng n t ng m t tòa cao c, m t ng nghi p ã xe ch s n bên ng. Viêm L ng ang nh lên xe cùng ng nghi p, t nhiên nghe th y có m t ng i c t gi ng nghi ho c: “ !”

Viêm Lãng đang cúi xuống chuồn lên xe, nghe tiếng kêu, lập tức đứng thẳng, quay đầu nhìn cấp dưới. Ngồi ở nói tiếp: “Kia chúng phải là giám đốc Châu sao?”

Viêm Lãng thuôn theo ánh mắt cấp dưới, hướng về phía mặt chỉ có ô tô cách đó không xa. Châu Trình và vài nhân viên phòng Tài vụ đang chuồn lên xe.

Nhìn thấy họ, Châu Trình liền tiến bên Viêm Lãng. “Em làm việc này bây giờ mới à?”

Nhóm nhân viên Nhã Nhan và các nhân viên phòng Tài vụ quy tụ chung quanh.

Viêm Lãng nhìn nhiên người xe của Châu Trình. Trong xe rattle áp, cùng cô đang có thể tháo khăn quàng cổ và dây vestan người hàng vào lòng bàn tay xưa tan bụi giá. Châu Trình quan sát cô qua gương chiếu hậu. “Mới có vài ngày không gặp, sao trông em như già đi mấy tuổi thế?”

Viêm Lãng nhìn anh. “Anh đang có khá hơn đâu!”

“Chẳng còn cách nào khác, anh phải làm thêm ba ngày nữa.”

Trên đường, hai người trò chuyện khá vui vẻ như Viêm Lãng vẫn cảm thấy không thoải mái vì việc đi ngang qua Châu Trình không ngừng rung, nhưng anh không nghe thấy.

Khi chỉ còn vài thước nữa, Viêm Lãng còn không ý, như người lần đầu tiên, thì ba người cùng cô đang nhún ra tiếng rung báo hiệu có người đi tới phát ra tiếng ồn của Châu Trình trong túi tài liệu trên ghế sau.

Viêm Lãng không tìm kiếm tiếng gì: “Tại sao anh không nghe tiếng ồn?”

Cô vội vã tắt đèn, đi ngang qua anh liền có tiếng gì đó.

Thấy anh vẫn không có phản ứng, Viêm Lãng đành lấy túi tài liệu từ ghế sau xuống trước mặt Châu Trình. Anh do dự vài giây rồi rút ra tiếng ồn ra khỏi túi, nhưng không nghe thấy và nhấn nút chuông. Sau khi hiểu chuyện thì tiếng ồn sang chỗ khác, Châu Trình ném tiếng ồn sang bên cạnh.

Viêm Lãng bắt gặp cau mày. “Anh...”

Châu Trình bật radio, vẫn to âm lượng. Về mặt của anh có vẻ buồn cười khi Viêm Lãng không dám nói gì thêm.

Ô tô đột ngột dừng. Viêm Lãng và Châu Trình đều trố mắt. Đúng lúc này, xe tự nhiên truyền tiếng ồn, chỉ cần xe rung lên, Châu Trình vội vàng phanh.

Sau khi lái hai vòng dài trên đường, người cùng chỉ cần xe dừng lại.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Viêm Lãng vội vã hạ màn cửa kính thò đầu ra ngoài.

Châu Trình mở cửa xe bước xuống. “Anh xuống xem thế nào!”

Cửa xe vừa mở, gió lạnh thổi vào, Viêm Lăng rúc rúc, óng cửa kính. Châu Trình nhanh chóng quay lại. “Mắt anh không tốt, có lẽ xe cào tuyết không cào bằng mắt anh, lắp xe cửa anh bị r rỉ.”

“Vâng...”

“Em cứ yên trong xe, xuống ngoài, mắt mình anh có thể gì quy t.”

Nói xong, Châu Trình thò tay vào trong xe, lấy chìa khóa cho mình. Sau đó, anh xuống ngoài xe, đóng cửa.

Bên ngoài sương mù dày đặc làm mờ cửa kính, Viêm Lăng dùng tay áo lau hơi nước trên đó, nhìn theo dõi Châu Trình bước ra ngoài. Đúng lúc này, trên ghế lái có thể nhìn thấy.

Viêm Lăng cúi đầu, thay đổi cảm giác đi xuống phố. Màn hình hiển thị liên tục nhấp nháy. Viêm Lăng nhìn Châu Trình đang lái xe đi xuống phố. Trong lòng cô nghĩ về vị trí của Châu Trình không nghe thấy lời nói. Ngay lập tức vài giây, cô cảm thấy lời nói của anh.

Trên màn hình hiển thị biểu tượng và một tin nhắn. “Châu Trình, em xin anh, nếu anh không giúp, em sẽ chết!”

Ngay lập tức tin nhắn là T T Thanh.

Viêm Lăng nhún nhún.

Lòng cô trống rỗng, không suy nghĩ gì. Một lúc lâu sau, bên tai Viêm Lăng bỗng vang lên tiếng chuông, theo phản xạ, cô bước vào taxi.

Sau đó, cánh cửa bên ghế lái mở toang.

Một người ra ngoài một lúc, đôi môi Châu Trình nở rộng cười, anh vừa há miệng vào lòng bàn tay vừa chu n b n máy.

Viêm Lăng thẫn thờ còn nghe thấy tiếng trái tim mình đập thình thịch. Cô cố gắng bình tĩnh, hỏi Châu Trình: “Anh sẽ nhanh thế nào?”

Châu Trình cười cười: “Em quên bạn anh mắt tôi làm nghề tài xế à? Tôi nghĩ anh sẽ giúp bạn thay không biết bao giờ lắp xe nên ngay nhiên anh thông thạo!”

Lúc này mặt người trong xe một lúc, Châu Trình mỉm cười. Ô tô tắt đèn bánh trong thị trấn giá lạnh. Ngoài cửa sổ, sương mù dày đặc, giáng như mưa ướt Viêm Lăng lúc này.

Trên đường là lúc thích hợp nhất. Châu Trình xuống ngoài một nhà hàng lớn và đi xuống, xung quanh có rất nhiều ô tô, dù là nhà hàng nhà hàng vẫn rất đông khách. Châu Trình lắp đặt cửa xe cửa anh nghĩ, anh xuống vào ghế ngồi bên cạnh.

Châu Trình tắt máy, chuồn xuống xe. Viêm Lãng vẫn thẫn thẫn không có phản ứng, anh giơ tay trước mặt cô rồi bật “tách” ngón tay. “Ồn nỉ riiii!”

Lúc này Viêm Lãng mới khôi phục thần trí, tháo dây an toàn rồi xuống xe, đi theo Châu Trình vào trong cửa hàng. Vừa mới vào cửa, mùi thơm cay nồng của bia, hơi nóng của nhng nng c l u x c vào mặt Viêm Lãng. Tiếng cười nói của khách vang lên bên tai cô.

Bên ngoài vô cùng lạnh giá, bên trong là cảnh tượng ấm áp, Viêm Lãng bắt gặp dòng người rành giũa nóng và lạnh. Châu Trình đi trước cô phát hiện ra tâm trạng bất thường của Viêm Lãng, anh quay đầu nhìn hỏi cô: “Sao thế?”

Cùng lúc, Viêm Lãng ng ng u, lạnh lùng nói: “T T Thanh lý gây ra rắc rối gì vậy?”

Viêm Lãng có thể nhận ra, Châu Trình thay đổi sự cảm nhận trong giây lát.

Bây giờ, đi là Châu Trình bắt gặp, còn Viêm Lãng thì đi tìm về phía anh. Trước mặt Châu Trình, Viêm Lãng dần dần phát hiện sự tranh cãi trong ánh mắt anh. Cô cố kìm nén nỗi xót xa, cố gắng làm như không: “Anh không nói cho em biết chuyện không sao, sớm muộn gì em cũng hiểu ra. Lúc đó đừng trách em thêm đau vào lòng trong lúc chập chờn khó khăn.”

Nghe cô nói vậy, sự cảm nhận Châu Trình xuất hiện một tia hoang mang, nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, thản nhiên nhìn cô. “Anh biết em chỉ nói thôi, thực tế em rất đau lòng, chắc chắn em không tàn nhẫn như vậy đâu!”

Viêm Lãng bắt gặp ánh nhìn thu hút cô trong nháy mắt. Cô lấy túi xách, lấy chìa khóa đi ngang qua Châu Trình, trả lời cho anh. Sau đó, cô đi qua anh vào trong, không chút lưu luyến.

Viêm Lãng lên phòng riêng trên tầng hai. Các công nhân nghỉ ngơi đã lâu. “Giám đốc Viêm, đây!”

Viêm Lãng vừa đi xuống, cửa phòng mở toang, thấy Châu Trình xuất hiện, ngẩng đầu phòng tài vụ nhìn tình hình anh. “Giám đốc, anh mau đi đây đi!”

Châu Trình ôm tay vòng, cửa bàn vẫn còn mở chờ đợi bên cạnh Viêm Lãng. Anh do dự, hai giây rồi thì đi. Cô lập tức quay sang trò chuyện với cấp dưới.

Châu Trình quan sát gương mặt nhìn nghiêng của cô, anh nói đi u gì đó nhng l i thôi. Phân tán sự chú ý, anh miễn cưỡng nhìn bắt đầu đi bên cạnh.

Khi n trong n i l u chín h n, Châu Trình m i quay sang nhìn Viêm L ng. Lúc này, cô v n ang nói chuy n v i c p d i. Châu Trình ng m ngh r i l y i n tho i ra, g i tin nh n.

Viêm L ng nhanh chóng nghe th y ti ng chuông báo tin nh n t di ng c a cô. Cô ng ng cu c trò chuy n, rút i n tho i ra xem r i ngây ng i khi c dòng tin: “Khi nào n xong, chúng ta c n nói chuy n riêng.” Ng i g i tin là Châu Trình.

Châu Trình v n c m i n tho i, th y g ng m t Viêm L ng l nh lũng, vô c m, c xong tin nh n li n ch nh i n tho i sang ch im l ng r i ném vào túi xách, trong lòng anh trào lên n i b t an.

Phòng n m m t do khí nóng b c lên t n i l u, ám nhân viên v a n v a vui v trò chuy n, ch có hai ng i không m y t p trung. n khi c m th y không c i n i n a, Viêm L ng ng d y. “Tôi vào nhà v sinh m t lát!”

Nói xong, cô ti n tay c m túi xách, r i kh i phòng n. Ra ngoài, cô không t i phòng v sinh mà i d c hành lang, v a rút i n tho i v a tr m t suy ngh .

Tin nh n c u c u T T Thanh g i cho Châu Trình th hi n nhi u tình hu ng có th x y ra. Viêm L ng c m th y cô c n ph i tìm hi u tình hình tài chính, i s ng tình c m c a T T Thanh, th m chí c nh ng s ki n b t ng x y ra i v i cô ta trong th i gian g n ây...

Nên nh ai i u tra nh ng vi c này? Nên g i i n cho ai bây gi ? Viêm L ng ng p ng ng h i lâu.

Trong lúc Viêm L ng ang l t qua danh b i n tho i l n th hai, m t bàn tay t nhiên c p l y i n tho i cô. Cô gi t mình, quay u li n b t g p Châu Trình.

“Th y em c m túi xách, anh oán không ph i em vào nhà v sinh.”

Viêm L ng không tr l i, gi tay nh gi ng l y i n tho i nh ng ã b Châu Trình gi l i.

“Có nh ng chuy n em bi t s ch phi n ph c thêm. Hãy tin anh, anh s x lý êm p!”

Viêm L ng không kìm c c i nh t. “Châu Trình, c i này, vi c anh làm nhi u nh t là bao che cho T T Thanh và i gi i quy t h u qu ch ta l i.”

Viêm L ng v a nói v a v i i n tho i nh ng b Châu Trình c gi . Là ng i n i ti ng ôn hòa nh ng n lúc này, Châu Trình c ng t ra t c gi n: “Bây gi em mà can thi p, ch khi n s vi c r c r i h n.”

Viêm L ng d ng l i, h t nhìn Châu Trình l i a m t v phía chi c i n tho i ang n m trong tay anh. Cô c i nh t, quy t nh không l y i n tho i, c ng không v phòng n mà quay ng i i th ng ra ngoài.

Châu Trình v i g i: “Viêm...”

Viêm Lãng không quay đầu, chân bước nhanh hơn. Tại này, cô chĩa có mi ngón vào bóng, chụm hai ly rượu và ôm mặt cút cút trong lòng.

Vẫn nhà là nhà êm, Viêm Lãng á tung giày, đi chân trần vào phòng khách. Cô ném túi xách xuống bàn và uống nước rồi thì mình xuống sofa.

Úng lúc này, Viêm Lãng thấy mình bồn chồn nháy. Sau khi đi đến sảnh chung với Tầng Úc Nam, mình nghĩ mình liên lạc, Viêm Lãng cũng chuyện luôn sẵn lòng bàn chuyện nhấc tay.

Viêm Lãng nhồi nghĩ mình phẩm xanh, giọng nói của Châu Trình lặp lại vang lên trong lòng: “Viêm Lãng, em đừng làm việc theo cảm tính, chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc...”

Viêm Lãng lặp lại rút dây mình trong phòng trống yên tĩnh. Cô thả mình vào thành sofa, lưng thả dài. Không biết bao lâu sau, cô vẫn ngồi sofa, không buồn nhúc nhích. Bất chợt có tiếng gõ cửa, cô liền đứng dậy đi phía cửa.

Tầng Úc Nam xuất hiện cửa ra vào.

Thấy cô ở nhà, Tầng Úc Nam hơi ngạc nhiên. Anh thay dép lê đi vào phòng, quan sát Viêm Lãng vẫn còn mặc áo khoác chần chừ, bất giác hỏi: “Em vắng à?”

Viêm Lãng gật đầu.

Tầng Úc Nam có vẻ rất mệt mỏi. Anh nghĩ xuống cô, nhấc mặt bóp trán. Viêm Lãng theo thói quen, gác chân lên ghế lên ủi anh.

Chân vẫn chĩa khắp nơi, Viêm Lãng không kìm lòng, hỏi: “Làm thế nào mình có thể đi xử lý tình hình tài chính gần đây của công ty?”

Và dĩ nhiên, cô liền cảm thấy Tầng Úc Nam ngạc nhiên. Sau đó, ông này cũng ngạc nhiên thì ngạc nhiên, chợt giọng nghiêm túc: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Có một người bạn trai có tính cách cao như Tầng Úc Nam, thì lúc cần thì tránh sự rắc rối thêm, chỉ biết... “Không phải chuyện quan trọng.”

Viêm Lãng không muốn nói, Tầng Úc Nam cũng chẳng ép. Anh đứng dậy, đi vào phòng, một lúc sau quay ra, đưa cho Viêm Lãng một tờ danh thiếp. “Bên ngoài chỉ là một công ty tài vụ, nếu cần có thể giúp em.”

Viêm Lãng xem xét kỹ tờ danh thiếp rồi bỏ vào túi xách. Dù cô hơi lo lắng, cô không cảm thấy buồn. Tầng Úc Nam nghĩ xuống bên cạnh, nhấc mặt nghĩ ngợi. Bất chợt yên tĩnh làm suy nghĩ của Viêm Lãng bay đi rất xa. Cô bất giác nghĩ đến chuyện Châu Trình bao che cho Tầng Thanh hiện tại này nên khác.

Viêm Lãng đứng dậy và oán hận Tầng Thanh khi Châu Trình đi vì cô ta thật sự vậy. Bây giờ, cô không còn cảm thấy sợ hãi, nhưng lòng oán hận

vấn không gì m b t, th m chí cô còn thêm ph n ng ng m T T Thanh. Ngh n ấy, Viêm L ng quay sang nhìn T ng Úc Nam d ng nh ã ng say bên c nh.

M c dù r t m t m i và bu n ng nh ng anh v n t nguy n ng i phòng khách v i cô. Tuy nhiên, giác quan th sáu th ng xu t hi n trong cô, khi n cô c m giác ng i àn ông này nguy hi m.

M t ý ngh ch t v t qua, Viêm L ng ng i th ng d y, qu g i trên sofa. Sau ó, cô v t chân qua ùi T ng Úc Nam.

B Viêm L ng qu y nhi u, T ng Úc Nam li n t nh gi c. C n bu n ng nhanh chóng tan bi n, anh l ng l nhìn cô. Viêm L ng cúi xu ng hôn lên môi anh r i d ng l i quan sát ph n ng c a anh. Sau ó, cô l i cúi u, ti p t c hôn. Hai, ba l n nh v y. T ng Úc Nam phì c i. “Sao hôm này em có h ng thú th ?”

Viêm L ng h i l i: “Anh m t r i à?”

“M t chút!”

Nghe câu nói c a T ng Úc Nam, h ng thú c a Viêm L ng gi m i m t n a. Cô thu chân, ng xu ng t, a tay kéo T ng Úc Nam. “V y anh mau t m r a r i i ng i! Bậy gì là...” Viêm L ng li c m t v phía chi c ng h treo t ng. “M t gi ba m i...”

Còn ch a d t l i, Viêm L ng li n b T ng Úc Nam kéo m nh, ng i xu ng sofa.

Trong khi cô ch a k p ng i yên, T ng Úc Nam l i kéo cô n m xu ng, g i lên ùi anh. Sau ó, anh cúi th p, xóa b kho ng cách gi a hai ng i.

n khi Viêm L ng và T ng Úc Nam nhìn th y hình bóng c a mình ph n chi u trong ôi ng t c a i ph ng, anh m i t t n m mi ng: “Hi m có đ p Viêm L ng ti u th n i nhã h ng, dù m t c nào tôi c ng s ph c v h t mình.”

Mùa ông m c nhi u qu n áo, c i t ng chi c là m t vi c t ng i phi n ph c, trên t m th m c nh sofa nhanh chóng ch t y qu n áo. T ng Úc Nam v a hôn lên x ng òn c a Viêm L ng v a c i áo lót c a cô. Viêm L ng ph i h p v i anh, gi tay anh tháo dây áo.

Nh ng v a gi tay, cô th t s không mu n ng y. B n r n nhi u ngày li n, cu i cùng Viêm L ng c ng bi t th nào g i là “l c b t tông tâm”. C m th y cô b t u c tuy t n hôn c a mình, T ng Úc Nam b t giác d ng l i, nhìn cô b ng ánh m t dò h i.

Viêm L ng d u môi, gi ng nói y v n ng n u: “Em m t quá, không mu n làm...”

T ng Úc Nam n m s p trên ng i Viêm L ng m t lúc r i m i ch u ng i d y, cài cúc áo s mi.

Anh vâng a cài cúc vâng a quay đầu nhìn Viêm Lãng. Cô vâng n n m yên, m t tay che m t, m t tay ò lên chi c áo lót ã b c i móc tr c ng c. B d ng cô lúc này trông th t khôi hài.

T ng Úc Nam m m c i l c u r i b cô lên, ng d y.

Viêm Lãng ôm ch t c anh, m c anh b vào phòng ng . Cô th m chí ch ng bu n t m r a, ánh r ng, v a t mình ã trùm ch n kín mít, chu n b chìm vào gi c ng . T ng Úc Nam ng i xu ng mép gi ng, a tay kéo ch n kh i m t cô. Ng i ph n này b n n m c quên c trang i m. G ng m t m c c a cô l rõ v m t m i.

“Em khiêu khích anh, cu i cùng l i nói không mu n, úng là khó h u h quá!”

Viêm Lãng không tr l i, l i kéo ch n trùm kín m t. T ng Úc Nam h t cách, ng d y i vào phòng v sinh t m r a. Viêm Lãng ch k p nghe th y tí ng b c chân anh r i i r i nhanh chóng chìm vào gi c ng . Lúc t nh d y, cô m màng không bi t bậy gi là m y gi , i u duy nh t cô có th xác nh là cánh tay àn ông ang ôm eo mình.

Viêm Lãng quay l i, ng m nhìn T ng Úc Nam ang trong gi c n ng. Ng i àn ông này có ng quan tâm i, di n m o i n trai nh ng khá nghiêm ng h . Im l ng l ng nghe, Viêm Lãng có th nghe th y h i th u u c a anh.

Cách ây r t lâu, cô t ng c m t cu n sách, trong ó có câu: “Tình yêu không ph i th hi n qua khát v ng c th k t h p, mà là khát v ng mu n c ng cùng i ph ng.”

Viêm Lãng quay l i, nh m nghi n hai m t, hít m t h i th t sâu. Cô mu n các t bào trên c th u c m nh n c s t nh l ng, bình yên này.

M i phi n não t m th i gác l i, nh ng nh ng chuy n c n x lý tr c sau c ng ph i i m t.

Vài ngày sau, công ty tài v chuy n cho Viêm Lãng m t b n báo cáo t m . Th i gian v a qua, m t ngu n v n l u ng r t l n d i danh ngh a T T Thanh c chuy n vào m t đ án u t cá nhân. Tuy nhiên, vì c thu chi tr ng thái cân b ng, không có gì khác th ng.

B n báo cáo này không nh ng không xóa i nghi ng c a Viêm Lãng mà càng khi n cô c m th y khó hi u. T T Thanh say mê u t t lúc nào? H n n a, b ra ngu n v n l n nh v y c ng có ngh a ph i ch u r i r o r t cao.

Viêm Lãng ngh công ty tài v ti p t c i u tra. Cu i cùng, nghi v n c a cô c ng có l i gi i áp. Nh ng đ án u t này u có liên quan n t p oàn L B c, có l T T Thanh và Giang Th Quân cùng b v n u t .

i u này ch là do Viêm Lãng suy oán. Công ty tài v ch có th giúp cô n ây mà thôi. Viêm Lãng ng m ngh h i lâu, cu i c ng quy t nh c m b n báo cáo n phòng Tài v c a công ty.

Bây giờ đang là giờ làm việc, phòng Tài vụ vô cùng bận rộn, Viêm Lệ đứng ở thềm cửa nhìn vào phòng của giám đốc.

Cửa phòng khép hờ, Viêm Lệ đứng ở cửa nhìn vào. Châu Trinh đang ngồi sau bàn làm việc duy nhất trong phòng, cô đang nhìn chằm chằm bên cạnh. Nghe thấy tiếng gõ cửa, anh ta đứng dậy rồi đi ra ngoài. Anh ta nhìn lên tiếng chào hình như Viêm Lệ đã đi ra ngoài làm việc.

Châu Trinh đang chăm chú xem tài liệu, không hề biết Viêm Lệ đứng ở ngoài cửa nhìn vào. Cô đang nhìn chằm chằm bên cạnh, sang bên cạnh theo thói quen. Anh ta nhìn cô nhìn vào, vì cô đang nhìn tài liệu đó.

Một lúc hai dòng người đi, sự chú ý của Châu Trinh tái mét. Anh đứng lên, nhìn thấy Viêm Lệ đang đứng ngay trước mặt.

Châu Trinh vội nói vì cô đang đi: “Cứ ra ngoài đi!”

Anh ta rời khỏi phòng, tay áo cô giúp đỡ.

Châu Trinh trầm ngâm nhìn Viêm Lệ, sự chú ý của cô nhìn Viêm Lệ đang vội vã mang đi. Một lát sau, Châu Trinh mới thôi nhìn tay, khuôn mặt cô nhìn Viêm Lệ bình thường. Anh ta báo cáo cho Viêm Lệ.

Viêm Lệ không chú ý tài liệu. “Bây giờ anh có thể nói chuyện gì?”

“Sao em đi ra ngoài như thế này?” Châu Trinh hỏi.

Viêm Lệ không trả lời.

Châu Trinh thì thầm nói: “Không hiểu ông già lấy thông tin từ đâu biết chuyện T Thanh bị vu oan vì Giang Th Quân. Em cũng thấy kỳ, khoan tính không phải là như vậy. Hình như trước đây ông già có ân oán với Giang Th Quân. Hành động này của T Thanh khi ông già rời đi thì đúng. T Thanh muốn anh giúp cô ý cô xin ông già tha thứ.”

Viêm Lệ trả lời cô đã đoán ra. Liệu nào... cô đoán đúng?

Cô bắt đầu cảm thấy như thể mình không dám tin. “Nếu chúng ta nhìn thấy, anh không nên nói chuyện này?”

“Còn nữa...” Châu Trinh ngập ngừng, ánh mắt nhìn Viêm Lệ đang nhìn cô nhìn vào.

Viêm Lệ nhìn vào vô cảm chỉ anh nói thì thầm. Châu Trinh thấy vậy, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Ông già vẫn là một người tốt. Vì lợi ích chung, nên tôi thêm tài sản và công nhân cho T Thanh. Nhưng sau khi xảy ra chuyện này...”

Lúc này, Viêm Lệ thì thầm nói cô phá lên như cô không cảm thấy. Không xảy ra chuyện như vậy mà cô chỉ nghĩ hay bị gì. Hóa ra... cô mới là người ngoài cuộc duy nhất trong nhà.

Không biết im lặng trong bao lâu, cuối cùng Viêm Lệ khó nhọc lên tiếng: “Châu Trinh, anh không cho em biết chuyện này, chắc không phải vì sợ em

sau lòng khi bị t b em nh em tài s n em áng c h ng chuy n sang cho T Thanh y ch ?”

Châu Trình không th a nh n, t t nhiên, anh c ng không ph nh n.

Viêm L ng tr m ngâm m t lúc r i l i c i, n c i này còn có m m, thể l ng h n c nh s c mùa ông ngoài c a s . “M t lí do khác, anh s sau khi bị t chuy n, em s dùng th o n tàn nh n đ n T T Thanh vào b c ng cùng b o v l i ích c a mình...”

Châu Trình đ ng nh b cô oán trúng, ánh m t anh ch t xu t hi n m t tia ho ng h t. ây m i là nguyên nhân khi n anh lo l ng úng không? Viêm L ng g t u, c h ng ngh n . nu t trôi c c ngh n, cô c g ng ngoác mi ng c i, th m chí c i thành ti ng. “C ng ph i, làm sao em dám m r ng anh s ng v phía em!”

Châu Trình ngâ ng i trong giây lát. Sau ó anh v i vàng ng d y i vòng qua bàn làm vi c, n bên Viêm L ng, t m t tay lên vai cô, an i: “Viêm L ng, em...”

Viêm L ng thu l i n c i. Cô h t tay Châu Trình kh i vai, nhìn anh b ng ánh m t l nh lũng. “Các ng i c ch ng m t ch xem tôi làm th nào o t nh ng th v n thu c v tôi t tay ch ta!”

Gi ng nói Viêm L ng r t kiên quy t. T ng t nh b t ch p t t c , khi n huy t thái đ ng c a Châu Trình không ng ng gi t gi t. “Viêm L ng, em... ng nh v y...”

N u là tr c ây, ch c ch n Viêm L ng s m m lòng khi nghe gi ng nói kh n c u c a Châu Trình, nh ng bây gi , cô ch n n c i ch gi u, l y l i b n báo cáo trên bàn làm vi c r i không do đ r i kh i ó. n lúc ra ngoài, cô v n không thềm quay l i li c Châu Trình dù ch m t l n.

Sau khi ra kh i phòng Tài v , Viêm L ng không quay v v n phòng mà r i công ty, lái xe n v n phòng lu t s V n Khanh Niên do lu t s V n làm ch .

Lu t s V n không ch là lu t s i di n c a T th , ông còn là lu t s riêng c a T gia trong nhi u n m, ph trách t t c s v liên quan n pháp lu t c a T gia.

Lu t s V n hi n ang n c ngoài. i v i Viêm L ng, ây là m t tin t c t t lành. M t ng i khác c a v n phòng lu t là lu t s Cao ch u trách nhi m ón tí p Viêm L ng.

M c ích c a Viêm L ng n v n phòng lu t s r t n gi n: “Tôi mu n xem b n di chúc c a ông ngo i tôi ã công khai nhi u n m tr c.”

M y n m nay, lu t s Cao m i ch g p Viêm L ng vài l n. Ông ta r t hi u k khi th y Viêm L ng t nhiên xu t hi n v n phòng lu t và a ra yêu c u này. “Viêm ti u th có th cho tôi bị t nguyên nhân không? T i sao cô t nhiên mu n xem b n di chúc?”

Viêm Lãng chực chờ đi, thì nhìn rõ thái độ không muốn trả lời. Luật sư Cao là người luôn luôn tôn trọng ý nguyện của khách hàng. Ông ta không hề gì thêm, lập tức đưa Viêm Lãng tới phòng chờ đợi.

Bên di chúc đã công bố từ lâu, Viêm Lãng không cần quy nhậm mới có thể xem di chúc. Cô nhanh chóng nhận bên di chúc gốc. Trễ qua năm tháng, viền mép tờ giấy đã ngả sang màu vàng.

Lúc ông gọi qua đây, Viêm Lãng mới chấp nhận bị tố, vì vậy cô cảm thấy xa lạ với ký ức của ông cụ bên di chúc. Nhìn ngườu năm qua, không dám nghĩ đến chuyện cô nghe nói về người u kho n có liên quan đến mình trong bên di chúc.

Hôm nay, Viêm Lãng ích thân này là muốn kiểm tra xem nội dung bên di chúc liệu có khác so với những gì cô nghe được không.

Viêm Lãng cầm bên di chúc rồi nhìn luật sư Cao. “Ông gọi tôi chỉ để tôi ký kết thừa kế mà ông sợ lúc sinh thời, những gì sau khi tôi kết hôn, quy định thừa kế mới có hiệu lực. Người này có nghĩa là, lúc nào tôi có giấy đăng ký kết hôn, cần phải sang đây ký kết chuyển sang tên tôi?”

“Ừng vậy!”

“Tại sao ông gọi tôi lại để ra quy định này?”

Trước sự truy vấn của Viêm Lãng, luật sư Cao hơi ngạc nhiên. Ông ta nghĩ, có lẽ người này câu chuyện thì: “Ông gọi cô làm vậy để tránh chuyện rơi vào tay người mà ông gọi cô không thích.”

“Ngài ông không thích... là bạn tôi?”

Luật sư Cao im lặng, coi như thừa nhận. Ông ta không hề phản bác sự nghi ngờ của cô gái trẻ trẻ con.

Bắt gặp người có vẻ xa lạ trên khuôn mặt luật sư Cao, Viêm Lãng bắt đầu cảm thấy tò mò. Cô suy nghĩ vài giây rồi nói tiếp: “Ông gọi tôi không muốn trao lại quyền cho tôi, vì nhữvậybạn tôi sẽ chia sẻ tài sản, cùng nhau, phần tài sản tôi chỉ còn là bao. Ngoài ra, ông còn ra điều kiện sau khi tôi kết hôn mới có thể thừa kế phần là bạn ông cho riêng, một khi kết hôn, tôi đã có lập trình vàng, chắc chắn sẽ không bị thao túng. Lúc đó, ông có thể yên tâm giao phần cho tôi mà không lo chuyện bên ngoài?”

Viêm Lãng nói xong liền nhìn mặt quan sát luật sư Cao. Luật sư Cao không trả lời, chỉ nhìn cô chăm chú trên môi. Viêm Lãng trả lời bên di chúc. “Cảm ơn ông!”

“Tiểu thư còn cần gì nữa không?”

“Không cần.”

Viêm Lãng rời khỏi văn phòng luật sư. Khi đứng ở tòa nhà văn phòng luật, trong lòng cô đã hơi quy t tâm. Cô rút tiền tho i, bấm dãy số quen thuộc.

Chỉ nhìn thoả riêng của Tuấn ng Úc Nam t t máy, Viêm L nhìn ành gi vào mặt s khác của anh.

Ng nhìn nghe máy là th ký Lý. “Viêm ti u th ?”

Th ký Lý t ng g p Viêm L nhìn c n h của Tuấn ng Úc Nam m y l n khi anh ta có vị c quan tr ng c n tìm Tuấn ng Úc Nam. Anh ta ã bi t rõ m i quan h gi a cô và Tuấn ng Úc Nam. Bây gi , nghe gi ng nói của anh ta u máy bên kia, Viêm L nhìn v n khó tránh kh i c m th y ng ng ngừng. Cô i u ch nh tâm tr ng r i m i lên ti ng: “Tuấn ng giám c âu r i?”

“Chúng tôi ang cùng lãnh o C c Giám sát đ c ph m n c m.”

Viêm L nhìn gi tay nhìn ng h , hóa ra ã n gi n tr a.

“Tôi mu n g p riêng Tuấn ng giám c bàn m t chuy n, anh có th s p x p giúp tôi không?”

“G p l m sao?”

“ úng v y!”

“L ch làm vị c của Tuấn ng giám c ã kín n tu n sau, có l ...” Hình nh th ký Lý ang ki m tra l ch làm vị c, anh ta im l ng m t lát r i nói ti p: “N u hôn nay t ng giám c không làm thêm, chín gi t i là có th k t thúc công vị c. Viêm ti u th có th i Tuấn ng giám c v nhà r i bàn v i anh y...”

L i nói th ng tu t của th ký Lý ch ng khác nào t t m t gáo n c l nh vào m t Viêm L nhìn. Cô th dài, cúp i n tho i, i ra ô tô quay v công ty.

i c n a ng, i n tho i của Viêm L nhìn ch t chuông. Cô quan sát ng i v a eo tai nghe. “A lô!”

i ph ng ch nói m y t n gi n: “Em ang âu?”

Viêm L nhìn ng n ng i, vài giây sau m i có ph n ng: “Ch ng ph i anh ang cùng lãnh o C c Giám sát đ c ph m n c m sao?”

Tuấn ng Úc Nam không tr l i mà h i l i: “Em có vị c g p c n g p anh?”

Viêm L nhìn tr m m c. Cô c n môi, ánh tay lái, đ ng xe bên l ng. Sau ó cô hít m t h i th t sâu r i nói: “Em mu n g p anh nói chuy n tr c ti p.”

u máy bên kia im l ng m t, hai giây: “Em ang âu? Anh t i ón em.”

“Th ký Lý nói l ch làm vị c của anh kín mít, bây gi anh có th i gian r nh à?”

“Em quan tr ng h n.” Tuấn ng Úc Nam tr l i ngay.

Em quan tr ng h n...

Tuấn ng Úc Nam nói câu này r t tho i mái, t nhiên, đ ng nh ây là m t câu nói r t bình th ng. Nh ng trái tim Viêm L nhìn nh b gõ m nh m t cái, m y giây sau cô m i nh th n. “Không c n âu, em ang lái xe bên ngoài, em t i ón anh.”

Tống Úc Nam cưỡi chiếc nhà hàng. Viêm Lăng cúp điện thoại rồi quay vào xe, tiếp tục tiến về phía trước.

Bây giờ là giờ cao điểm, tình trạng tắc đường khá nghiêm trọng, Viêm Lăng mất nửa tiếng mới đến được nhà hàng. Cô gọi cho Tống Úc Nam: “Em nhớ!”

Sau khi cúp điện thoại, Viêm Lăng lái xe thẳng vào sân trước của nhà hàng. Ô tô vẫn chưa dừng hẳn, cô đã nhìn thấy Tống Úc Nam đang đi ra ngoài.

Nhìn thấy xe của cô, Tống Úc Nam lập tức tắt đèn. Thấy đèn tắt, Viêm Lăng mới nhận ra anh mới đi, chỉ có một chiếc áo khoác bên ngoài bọc com lê.

Đôi tay da màu đen là đôi giày duy nhất. Tống Úc Nam lên xe, mang theo hàng loạt giấy tờ, Viêm Lăng lập tức cúi chào như hòa cho anh.

Trước đó, sự cảm thấy Tống Úc Nam lạnh lùng như thấy từ bên ngoài, sau khi gặp Viêm Lăng, vẻ mặt anh cũng ấm áp hẳn. “Em nói đi!”

Lúc này, Viêm Lăng tự nhiên không biết mình nghĩ gì. Cô khiêng xe, ngừng nói: “Chúng ta tìm một chỗ thôi!”

Viêm Lăng không trả lời, Tống Úc Nam cũng không nói gì.

Xe chạy bon bon trên đường, bàn tay cầm vô lăng của Viêm Lăng cũng nắm chặt. Tống Úc Nam liếc cô một cái. “Em làm gì?”

“Mất chút.”

Tống Úc Nam cúi chào như hòa cho anh.

Không biết chờ đợi bao lâu, cuối cùng Viêm Lăng cũng đã chú ý tâm lý. Một vài hàng về phía trước, cô bình tĩnh nói với Tống Úc Nam: “Em không muốn dính hôn.”

Cô không nhìn anh, tự nhiên không thể biết phần nào của anh, nhưng cô có thể cảm nhận rõ, nhất là trong xe vẫn đang bám lấy lập tức xuống không còn trong nháy mắt.

Vài giây sau...

“Lý do?” Tống Úc Nam cất giọng nói trầm thấp, vô cùng nghiêm túc.

Tống Úc Nam vừa dứt lời, Viêm Lăng ánh tay lái rồi vào một con đường nhỏ. Không bao lâu, chiếc xe dừng lại. Tống Úc Nam vô tình đi ra ngoài cửa xe, ánh sáng chói trong giây lát.

Cặp lông mày nhíu chặt của anh nhìn xuống đất.

Ánh mặt anh vẫn chưa rời khi đi tìm biển báo “Cục Dân Chính” trên tòa nhà ngoài cửa xe, Viêm Lăng đã lên tiếng: “Chúng ta... kết hôn đi!”

Viêm Lăng chần chừ bao giờ qua giây phút căng thẳng lúc này.

Đôi mắt cô không bao giờ rời mắt khỏi đôi mắt Tống Úc Nam. Cô thấy lông mày anh nhíu chặt, đôi tay nhuốm màu ửng đỏ khó nhìn thấy.

Viêm Lãng rớt lo lắng anh sợ chết vì cô, cô lo lắng : “Tại sao em đột nhiên đi ý nghĩa?” Trong lúc đó, cô sợ không biết phải làm gì. Nhưng ngay khi ông này chìm lặng. Ánh mắt anh phớt lờ những gì Viêm Lãng không biết anh đang nghĩ gì, mong chờ, nghi ngờ hay phân vân là gì?

Hai người trẻ tuổi mới gặp nhau. Viêm Lãng gặp anh một người bạn thân thiết của anh quyết định cùng. Cô có cảm giác tự nhiên chân thành, những gì cô nghĩ nên để đi.

Cùng nhau, lòng mày của Tuấn Ước Nam dẫn ra, khoe mình anh như lên thành một người. “Em anh... có hôn tôi?”

Viêm Lãng hít một hơi thật sâu rồi gật đầu. “Tuấn Ước tiên sinh... Anh có buồn lòng không?”

“Tất nhiên!”

Cùng Tuấn Ước Nam như những tháng ngày trước.

Viêm Lãng không biết người của cô vào giây phút này đã làm tan chảy tuyết trên mùa đông giá lạnh.